Đôi Mắt Em Réo Gọi

Tà áo em tím cả cõi nhân gian
Trời Richmond êm tựa áng mây ngàn
Niềm hoang vu thoáng qua theo ngày tháng
Nỗi hững hờ xao động buốt tim gan.

Tiếc mà chi cay đắng giấc mộng vàng
Màu tóc đen nghẹn ngào trên vầng trán
Mắt em buồn, hạt bụi hóa thành mây
Tia nắng sót vừa chợp mình thức dậy.

Thuyền tình trôi, lênh đênh vùng nắng cháy
Giữa đôi bờ anh réo gọi tên em
Xa xa nữa, bến vắng đã lên đèn
Em tôi đó, ngoan hiền đang cầu nguyện!

Từng hơi thở, từng nụ hôn âu yếm
Áo em hồng, mắt ngấn lệ rưng rưng
Quen giọng nói... nụ cười thơm kỷ niệm
Hôm em về ... chợt nhớ tiếc bâng khuâng.

Tình còn mãi âm thầm, thương rất chậm
Mắt to em, sâu thẳm bóng hình tôi
Lòng dặn lòng dù nghiệt ngã phai phôi
Hương ân ái... ru hồn ta chất ngất...

Bùi Thanh Tiên
(CVA 1961)